

jäi kuulma. — „Mehed,“ ütles ta, „hea meelega laenaksin ma kuninggale ehk poole tosinat särka, kui se temale mõiks abi saata, aga wadake ise, kulla inimesed!“ tema tegi oma kassuka lahti, ja, sina kallid aeg, mehel ep olnud särki olemas, mis nüüd teha?

Nüüd mõni ninatarf lugija warsti wahetele rääkima ja ütlemas: „Mäe hullu, mina oleksin nende asemel särki ostnud, karjatselge selga pannud ja siis kuninggale kätte wiinud, siis oleks temal olnud, mis ta süda taga nõudis.“ Mina koostan selle peale: „Kahju et meestel nii tarku nõuandjaid ei olnud, aga olgu mis on, mehed ei teinud seda mite, waid läksiwad jälle koju, rääkisid oma lugu üles, ja kuningas furi ära.“

Jut on nüüd otsas, aga kannatage weel filmapilt, kulla waderid, olete üle koera saand, külap siis kaa üle koera sawa jõuate, — mis ma pidin küsima? Jah, mispärast maa ilmas, Jumal paraku, nii wäha õnnelised inimesi on? Mina koostan selle peale oma tillukese külamehe

mõistust mööda: Etks mite ita sellepärast, et inimesed ei tea, mis tuleb tõe poolest õnneks armata. Kõl otsiwad ja päriwad nemad ni hoollaste kui wäha mõiwad õnne järel, sõidawad kõik maad mered läbi, tükiwad maa põhja, et kulda ja hõbedat kätte saada, aga taewa poole waatab armaste keegi, ja sestap tuleb, paraku se asi. Jah tõeSte, kulla waderid, olgu teil särk ehk olemata, meie ainus õn on Jumala rahu südames, ja meie süda on rahuta alati, senni kui ta Jumala sees puhkab ja rahu leiab, ja seda rahu ja õnne soowib Kalendritegija uest aastaks eluotsani kõikide oma waderitele, lelle poegadele ja täditütardele kalliks päranduseks. Jumalaga!

Lühikesed teadused Tallinna Luteruseusu kirikuteSt.

Seda on nüüd juba ligi 600 aastat, et meie Eestirahwas ristirahwaks saanud. Meie esivanemad olid alles ebajumalate kummarda-